

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Драган Славковић, Сениша Филиповић, Иван Кораћ и Драгутин Драгићевић који су приведени из притвора,
- приступили пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,
- те браниоци, адвокат Шалић Миломир за оптуженог Грујић Бранка и Драгутина Драгићевића, адвокат Гостовић Илија за оптуженог Бранка Поповића, адвокат Мирослав Ђорђевић за оптуженог Драгана Славковића и за адвоката Драгана Ђокића и Слободана Сташевића, уз сагласност оптужених Ивана Кораћа и Сенише Филиповића.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес НАСТАВИ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу покушати данас, али стварно не могу да говорим, па ће ми помоћи колеге.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у својству сведока саслуша РАДОВАНОВИЋ СРЕЋКО.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Опростите само, пре него што почнете саслушање ових сведока, ја сам разумео да је тужилац предложио ове сведоке, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, оштећени су предложили.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да, оштећени, али нисам чуо разлоге, на које околности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су били присутни у јединицама тамо.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Тако, добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су били присутни, сада ћемо чути, нису у истрази били никада.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да позвани сведок Цветиновић Драган није приступио, иако је уредно примио позив.

СВЕДОК СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ја се извињавам, покушаћу мало ближе, глас ми је.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: То ће бити проблем, ја мало слабије чујем, а Ви не можете да причате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чућемо, ја ћу мало да причам, ја се надам да ћете Ви имати нешто да нам кажете. Ви се зовете Радовановић?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Срећко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Илија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Илија, рођени сте, када?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: 05.01.1949. године у Аранђеловцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1949. године, добро, а живите у?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: У Крагујевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Рада Караре 28.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте по занимању?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранком, Поповић Бранком, Славковић Драганом, Филиповић Сенишом, Кораћ Иваном и Драгићевић Драгутином?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Ја те људе никада нисам ни чуо ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви ст као сведок дужни

Сведок Срећко Радовановић, од оца Илије, рођен 05.01.1949. године у Аранђеловцу, са пребивалиштем у Крагујевцу, ул. Рада Караре 28, по занимању пензионер, није у сродству, није у завади са оптуженим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Познато ми је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да прочитате наглас ту заклетву.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Пред овим судом у току је поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Ових шест лица терете се од стране Тужилаштва да су извршили ово кривично дело на територији општине Зворник у периоду мај-јули 1992. године, значи у време оружаних сукоба који су тамо били на тој територији. Неколико догађаја им се ставља на терет различитим оптуженима, а наиме, присилно пресељење цивила из села Козлук и Скочић у јуну 1992. године и злочини у Дому културе у Челопеку у јуну 1992. године и на пољопривредном добру Економија и Циглана, па ћу Вас ја позвати да нам кажете да ли Ви о томе нешто знате и да ли сте Ви у том периоду били евентуално или учествовали у неким догађајима и уопште боравили на територији општине Зворник?

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Па, ја сам у периоду од априла месеца, од 10. априла до 14. септембра био на подручју општине Шамац, Босански Шамац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Босански Шамац?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Да и ја сам прочитао позив да ме позивате као сведока у случају Грујић Бранка, међутим, ја никада нисам боравио на подручју општине Зворник, никада. Чак ни после рата нисам био, ни пре рата, никада нисам био у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Извините онда, пошто ми не можемо знати унапред, знате, у предлогу стоји да сте Ви, да су Вам познате околности везано за ово, не можемо заиста то знати.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Знам, могу ли ја сада да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Ја сам се консултовао са одређеним људима који су упознати са целим поступком. Ја сам рекао, рекао сам и Вашој сарадници да ја немам податак, међутим, добио сам информацију, каже суд позива, па кога ухвате на бомбу, ухвате, а кога не ухвате. Ја не знам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сте добили такву информацију?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Па, добро, то су приватне ствари моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако су приватне, онда нас не занимају. Ми то тако не радимо, можда неки други сведок.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Информација моја је таква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања нема? Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, да ли сте Ви потписали изјаву о томе да сте стално под притиском хашких истражитеља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то нема везе са овим предметом.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Могу ја да Вас замолим нешто? Ја ову госпођу не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, сачекајте, сачекајте.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: И она ме као највећи србомрзац не занима у животу, нити хоћу са њом било шта да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање само везано за наш предмет.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Она је највећи србомрзац кога ја, а штета је што је моја земљакиња, она је из околине Крагујевца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Нека каже сведок, које звање има, да ли има звање четничког војводе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни то нас уопште не интересује, заиста. Да ли овај сведок који нема сазнања о догађајима има то звање, то заиста нема везе са овим предметом.

НАТАША КАНДИЋ: Следеће питање, како је.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Да ли ја могу Вама да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, молим Вас питање и одговор преко председника већа.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Ја имам звање четничког војводе и поносим се тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не интересује нас то, господине ни да ли се Ви поносите ни да ли се не поносите, то није предмет овог поступка овде. Изволите. То ме заиста не занима. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Па да нам каже нешто о организовању добровољаца Српске радикалне странке и одласку у општину Зворник, како су они долазили тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У општину Зворник? Он је рекао човек, био је у Шамцу.

НАТАША КАНДИЋ: Па то је он рекао, то што је он рекао.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Да ли Ви имате у овој згради неког лекара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Психијатра? Нека се обрати госпођа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Психијатра немамо.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Нека се обрати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате сазнања о доласку добровољаца на територију општине Зворник?

НАТАША КАНДИЋ: О организовању и слању добровољаца?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Па, рекао сам госпођо да никада нисам био у Зворнику.

НАТАША КАНДИЋ: О организовању и слању добровољаца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам сада.

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На територију општине Зворник, рекао је да не зна.

НАТАША КАНДИЋ: Онда немам питања, пошто се дозвољава да он не одговара на питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега имате?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па ја немам питања, само желео бих да приметим да у досадашњим саслушањима сведока веће њима саопшти, значи, предлог да су позвати и зашто су позвати. Значи, овај сведок ја нисам заиста знао да је позват на предлог Наташе Кандић, пуномоћника оштећених, нити сам имао неке околности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте ту на претресу када је предложено и када смо одлучивали.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисам ја знао, Ви сте накнадно доставили то да сте позвали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте када је предлагано, колега, како сада кажете нисте знали.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да не бисмо ми значи трпели овде последице као браниоци и окривљени који су дуго у притвору, ја бих молио значи да се убудуће да нешто конкретно, да не малтретирамо људе и не спроводимо овде политику, знате, мислим да скренете пажњу пуномоћницима оштећених да у овом поступку се понашају сходно правилима поступка, ето, да га не злоупотребљавају у политичке сврхе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате Ви колега питање неко, немате?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам само хтео да се придружим овоме што је рекао колега Шалић и хтео сам још нешто да кажем, што сматрам да је суд требало, да би требало да упозори пуномоћника оштећених, госпођу Наташу Кандић, јер према одредбама ЗКП-а који не знам да ли су јој познати, пошто није правник, али би требало да јој буду познати, да је дужна да води рачуна о достојанству сведока који се саслушава. Очигледно питања која су била од стране пуномоћника оштећених, госпође Наташе Кандић, су провокативна и понављају се као провокативна питања, са очигледном намером да изазову неку реакцију која се може користити у неке разне друге сврхе, а не у сврхе овог поступка. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, колега. Ово је први пут да смо имали сведока који заиста нема везе са предметом и то не можемо да предвидимо. Предлог смо усвојили, видели смо човек је дошао. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ми смо овде од бројних сведока имали прилике да чујемо о томе да се добровољци Српске радикалне странке налазе на разним местима у општини Зворник, почевши од почетка априла 1992. године. Ја имам сазнања о томе да је у организовању и слању добровољаца, да је учествовао Срећко Радовановић, четнички војвода. Отуда тај мој предлог, то је питање неког контекста, ти добровољци се налазе тамо на разним местима,

па мислим да је оправдано и важно предложити сведока који, ако хоће, може да нам каже одакле и на који начин су добровољци Српске радикалне странке слати, па смо имали исто овде четничког војводу Челета, који нам је рекао овде пред судом, ту су били браниоци оптужених, па нам је лепо објаснио да су из канцеларије Матице српске, коју је водио Брана Црнчевић, да су наоружани дошли у општину Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да чујемо само питање, да не бисмо сада ширили, човек није био на месту догађаја, добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим Вас, ако је већ речено испада да злоупотребљавамо овај права.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сам објаснила, ово је први сведок који није био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, испада да злоупотребљавамо права оштећених, али овде је био и Керкез, знате, који је исто из Радикалне странке, па био је тај Челе, па помиње се Мирослав Николић који је требало да буде ту, па, ми не знамо где су се они распоређивали, него је битно како су долазили. Ја сматрам да за утврђивање правде, истине у овом предмету, значајно је на који начин су долазили било који добровољци, не само Радикалне странке, тако да није то злоупотреба права, него је, откуд ми знамо где су се они распоређивали и како, јер ту су били и људи које нисмо ми предложили, а који су објашњавали како су долазили, организацију доласка на ратиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више питања, да ли је тако?

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли. Колико сте имали трошкова за долазак у суд?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Па, да Вам кажем, ја не знам какав је Ваш тарифник, моји трошкови су око 2.000,00 динара, али да ли ћете Ви то признати или нећете, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неку карту, чиме сте Ви, да ли сте дошли превозом?

Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Својим колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Својим колима, добро.

Сведок тражи трошкове за долазак у суд и повратак у износу од 2.000,00 динара, па

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку тражене трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да идете, добићете новац.
Сведок СРЕЋКО РАДОВАНОВИЋ: Хвала, довиђења, пријатно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пријатно.

СВЕДОК СУБОТИЋ ЗОРАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Суботић Зоран, да ли је тако?
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Тако је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Станко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станко. Рођени сте где и када?
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: 27. априла 1958. године у Задру.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У?
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Задру.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Задру, добро. А где живите?
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У Новом Саду, Марка Краљевића бр.49.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте по занимању?
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Дипломирани економиста.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запослени?
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Радим као републички тржишни инспектор.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело.
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Јасно ми је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да Вас питам, да ли сте са неким од оптужених у сродству или у некој свађи?
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грујић Бранко, Бранко Поповић?
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Ја ћу Вас замолити да прочитате заклетву наглас испред Вас.
Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми није познато нећу прећутати, што ми је познато, нећу прећутати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок Зоран Суботић, од оца Станка, рођен 27.04.1958. године у Задру, са пребивалиштем у Новом Саду, ул. Марка Краљевића бр.49, по

занимању дипломирани економиста, запослен као републички тржишни инспектор, није у сродству, није у завади са оптуженима.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања, ако сматрате да бисте се изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Овде се води поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва против Грујић Бранка, Поповић Бранка, Филиповић Сенише, Славковић Драгана, Кораћ Ивана и Драгићевић Драгутина, због догађаја који су се одиграли у периоду мај-јули 1992. године у општини Зворник, па да нам Ви кажете, да ли сте Ви у том периоду боравили у општини Зворник и да ли нешто знате о присилном пресељењу становништва Козлука у јуну и о злочинима над муслиманским цивилима у Дому културе у Челопеку, на Економији и на Циглани.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да идем редоследом или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, крените, ако сте били ту, прво нам реците, у ком периоду сте били?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја сам у међувремену дао изјаву Хашком трибуналу пред хашким истражитељима на ту тему и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: То је било пре, отприлике три, четири године, не сећам се ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није било везано за наш предмет.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Управо је било везано за Зворник, не за овај предмет, али за Зворник и догађања у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тамо они имају још предмета у којима су исти ови догађаји.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја сам у Зворнику боравио један кратки период као војни обвезник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви живели тамо?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У Лозници, у то време сам живео у Лозници, у Новом Саду и био сам у касарни Мали Зворник, то је тада била команда тузланског корпуса и одатле смо били пребачени у Велики Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били, шта сте радили тамо у касарни у Малом Зворнику?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Војни обвезник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки чин?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У рату сам био противавионска артиљерија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки чин?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Десетар сам био обичан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервиста или?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Резервиста, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте мобилисани?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Отприлике, па не сећам се датума, али мислим да је то било 29., крајем марта 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мобилисани сте из Лознице?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Из Лознице, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И долазите, хајте нам испричајте.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Долазимо у касарну Мали Зворник где задужујем опрему, наоружање и будемо пребачени у Велики Зворник, јер је тада Југословенска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, ја не знам сада колико је ту људи било, то ме у том моменту није ни интересовало, осим што сам наравно, као и сваки човек бринуо где ћу завршити. Ту смо завршили у Великом Зворнику, мислим да се зове фабрика «Алхос» где су ме они који су у том моменту бринули, да тако кажем, на неки начин о тој општини и о српском становништву, замолили у том моменту на једном од састанака да ја преузmem вођење тог штаба Кризног. Тада још рата није било и углавном се са Муслиманима преговарало, наравно нисам ја учествовао у преговорима, него они који су били из Зворника. Углавном се са Муслиманима преговарало око тога да се мирно реши сукоб између Срба и Муслимана да не би дошло до сукоба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било то крајем марта или?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: То је било почетком априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта Ви радите у «Алхосу» почетком априла? Кога ту има, испричајте нам.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ту је формиран неки Кризни штаб где су они у том моменту именовали мене за председника тог Кризног штаба, како су га звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризног штаба?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да, тако су га ваљда звали, тако је чини ми се био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао и штаб територијалне одбране?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, то је то, територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то то, то је потпуно нешто друго.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Та територијална одбрана, територијалну одбрану су опет водили неки који су пре тога били везани, који су били чиновници у оној бившој ЈНА одбрани територијалној. Они су то спојили, то сам ја разумео да је тада, да то тада функционише као једно тело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: И територијална одбрана и Кризни штаб, нисам видео неку другу институцију сем те у том моменту, то су ипак били ратни сукоби где су се људи тешко сналазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Наравно, тај период до саме акције у Зворнику, све углавном се користио за преговоре, разговоре са Муслиманима око мирног решавања међусобних сукоба, да не би дошло до сукоба и рата. Ја у тим преговорима нисам учествовао, тако да не знам како су се они одвијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је учествовао?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, знам да су учествовали неки из тог Кризног штаба. Знам да је на Кризном штабу говорено да отприлике Муслимани предлажу да се тај Зворник подели, да Каракај припадне Србима, значи онај део који је према Козлуку тамо, а да Зворник град остане њима, да они контролишу Зворник, а да Каракај где се «Глиница» налази буде на неки начин екстериторија, што смо ми сматрали у том моменту да то није прихватљиво, да се не би град могао никако поделити по тој основи, јер и у Великом Зворнику, по тим зградама су све живели велики број Срба и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то предлагао, како Ви то знате?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, зато што је то неко причао, а сада како. Верујте, ја не знам сада име ко је причао то на састанку, на једном од тих састанака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам схватила, кажете Ви нисте, Ви сте председник тог штаба, а нисте присутни, не разумем?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Нисам присуствовао тим преговорима ни разговорима, због тога што ја нисам нити те људе познавао, нити сам желео да присуствујем таквим разговорима, из простог разлога што сам сматрао да ја не познајем довољно стање у Зворнику и да ја не могу да опредељујем око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то људи о којима говорите, да ли знате неко име?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па у штабу су били, у штабу том, у том нашем, како се звао, сада и ја сам не знам, али ови који су тамо били, вероватно има у оним списима тачан назив штаба, били су, ја се не сећам свих тих имена, али Брано је био ту, био је сведок «К» (сведок је на претресу рекао пуно име и презиме овог заштићеног сведока), Стево Радић. Ја се неких имена сећам. Мислим да је био и Славољуб Томашевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који, Брано Грујић сте рекли?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате ту једну листу са псеудонимима?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су нека лица која су сведочила под псеудонимом, па бих Вас молила уместо имена да кажете то слово, када будете убудуће, ако будете имали потребу. Ко је био, шта је био тај Брано Грујић ту?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Брано је био председник, колико се ја сећам, СДС у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао још неку функцију?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Мислим да је био председник општине, али не сећам се више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општине, а ко је тај Славољуб?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, он је био у «Глиници», обављао је неку улогу у «Глиници», неки директор, помоћник директора, шта је био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су ишли на те преговоре са Муслиманима, а Ви не?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не знам ко је од њих ишао. Мислим да је ту био још, тада је често још са нама у тим групама су били још Јова Мијатовић, мислим тако да се зове, да је он био посланик и Јова Радић. То је отприлике су

они били људи који су у то време бринули о тој српској заједници. Ја сам имао ту, да кажем тако, несрећу да сам непосредно иза тога, отприлике једно две недеље, мислим да је и мање, да је био мој боравак у Зворнику, сам од хране коју смо тамо јели, зарадио салмонелу, па сам морао да се вратим у Лозницу у Дом здравља и морао сам да останем на опоравку. Али сам и после тога био везан за Зворник, везан у смислу да сам ја у том моменту био на том терену председник Српске радикалне странке са ове друге стране, значи српске и ми смо тада имали нормалну и добру сарадњу са Српском демократском странком, па смо тамо чак и оснивали одборе, знам да смо први имали у једном селу Малеших тамо изнад Козлука, па сам по том основу често опет одлазио у Зворник, па и по неким другим основама, јер сам се после тога углавном бавио, да тако кажем, неким хуманитарним радом, помажући породицама оних који су погинули или онима који су рањени око набавке опреме, значи, ортопедских средстава и друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте Ви физички у Зворнику?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, свеукупно се тај мој боравак на том месту може свести на неких десет дана, можда више, али преко две недеље сигурно није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту биле и ове борбе за Зворник или не?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: И тада су биле и борбе за Зворник, колико се ја сећам, 08. или 09., не сећам се тачно датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били ту?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да, био сам тада ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте учествовали у тим борбама као резервиста?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, као резервиста учествовао у борбама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту све учествовао?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, знате како, тада је ту главну реч водио у међувремену је ту дошла једна група Жељка Ражнатовића-Аркана и вођа те групе је био један мајор, у то време су га звали, Пејић, Пеја, који је буквално од момента када је он дошао, преузео комплетну команду. Наравно, у том моменту се више нико ништа није питао у Зворнику, а понајмање они представници српске заједнице, јер они су буквално били потиснути и ови су доносили све одлуке, свако онај ко се евентуално успротивио њиховим таквим одлукама и таквом руковођењу, био је или шамаран или на неки други начин одстрањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нама тај део и није у оптужници. Да ли Ви знате нешто, кажете касније сте долазили и бавили сте се хуманитарним радом?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: И политичким радом, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за оснивање неких заточеничких објеката где су неки Муслимани цивили затварани, нама је то у оптужници?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, ја тај део нисам радио, ја сам то искључиво радио на овој српској страни у Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То са борцима који су?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: И на том округу, Мачванском округу са борцима и њиховим, са онима, породицама оних који су погинули или са онима који су

рањени, око набавке опреме и тако. Па, они наравно који су били рањени на том зворничком ратишту или неком другом у Босни, онда сам по том основу имао контакте са представницима општине Зворник, са онима који су били за финансије задужени, привреду и то, да евентуално и они помогну у набавкама опреме и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате нешто о неким исељавањима неких муслиманских села, већински муслиманских села, на пример, Козлук је велико село?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: То сам, за то сам чуо после као и сваки грађанин који се ту налазио и то је било много иза оног боравка мог у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за неко село Дивич да је исељено, комплетно село?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја када сам био тамо, онда је Дивич био, онда су Муслимани били у Дивичу и Срби нису могли ући тамо у Дивич, тако да заиста не знам када је он исељен и на који начин, јер тада су Срби контролисали тај део до иза СУП-а, ја сада не знам како се тај део Зворника зове, јер је тамо био један део између Дивича и Зворника где су биле две месаре, где сам ја својевремено, док рата није било, значи дејстава, из Лознице ишао да се снабдевам са месом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана након тих борби, 08., 09. сте Ви напустили град?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Врло брзо, након неколико дана, значи, ако сам дошао 01., 01. сам отприлике дошао, да сам задужио опрему или 30. марта, тако, био сам можда још једно пет дана, максимално до 15. сам био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам онда, још ћу Вас само то питати, значи тај део боравка Вашег у Зворнику, да ли можете да нам опишете мало ту војну ситуацију, значи, ко ту командује, које су ту снаге наоружане, има ли униформисаних лица, има ли добровољаца, како се они организују и коме припадају?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: До почетка саме акције, буквално сем Југословенске народне армије, у то време, која је била јединствена и није било неких ни формација, ништа, после тога знате када почну сукоби, онда почне прикључивање са свих страна и онда се не зна више ни ко се коме прикључује, ни ко је ко дошао, ни под чијом командом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли нешто што можете да нам кажете што се зна, односно што Ви знате?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па ја сам о свим тим негативним стварима, сам ја лично чуо, негативним у смислу да се неки људи не повињују команди, сам чуо после из прича, наравно и контаката са људима са којима сам тамо имао контакте. То се углавном дешавало после, знате, јер, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам на шта мислите?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: О томе да су постојале неке групе које нису биле под командом ЈНА, јер ЈНА до тада док сам ја био, ЈНА је практично била јединствена, иако се по мом дубоком убеђењу, у том моменту Југословенска армија није нешто пуно питала када је трајала сама акција, колико сам ја могао да разумем тада и да видим, значи овај, највише се питала управо ова

групација коју је предводио Пејић. Сада, како су они, откуд њима толика моћ и како су они дошли до тога, ја заиста то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно 08., 09. април?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је већ тада било добровољаца?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Тада помало, понеки су били, али тада су све били у саставу Југословенске армије. Сви смо практично били задужили униформу и био је овај Драган Обреновић, капетан који је био у то време капетан и командант те тенковске јединице тузланског корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је он био стациониран са том својом тенковском четом?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Он је био у Малом Зворнику, али покривао је и тај Велики Зворник и све је то био тузлански корпус тада још јединствено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су још биле наоружане формације? Да ли су биле још неке, осим тих Арканових и ЈНА?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У том моменту, ја ниједну другу наоружану формацију нисам знао да је била организована наоружана да би мени, да бих ја знао, да би са њима имао контакт или да би ми запала за око.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви радили као командант тог штаба, тих десетак дана?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, буквално нисам, буквално у моменту када је дошао Пеја, ни ја нисам радио ништа, радио сам као и остали. Није се више нико ништа питао, а они када су дошли, они су преузели све, само формално смо ето били тамо. Нико се више ништа ту није питао, ни од домаћих, ни од оних који су дошли са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било територијалаца са општине?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Територијалци су се придруживали са општине и како су они долазили ту, то заиста не знам, али знам да је у једном моменту ту било пуно војника. Када смо дошли било их је јако мало, а одједном, од почетка тих сукоба и иза тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том «Алхосу»?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да, у том «Алхосу» и око «Алхоса» се одједном појавило пуно војника и у «Стандарду», тамо мислим да се зове «Стандард» на улазу у Зворник, тамо са леве стране, она фабрика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су ти били одевени, какве униформе имају ти војници?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Војничке униформе су носили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то све били територијалци?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, тако сам ја разумео да су све територијалци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били њима надређени као неки командант?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: То је већ преузела, већ је команда и све почело све да функционише. Буквално наша улога тог штаба је била до акције на Зворник и иза тога више ми нисмо никакву улогу имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је преузео?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, војска је ваљда преузела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био ту главни за ту војску?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја сам у том моменту само контактирао са овим капетаном Драганом Обреновићем, он се у то време по мени питао, а ко се још изнад њега питао и ко је њему био надређен, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Марка Павловића, мајора?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да и упознао га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, када сте га упознали?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја датуме не памтим заиста што се каже и давно је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, везано за догађај?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: И ја се сада не сећам ни да ли је то било пре акције на Зворник или после, заиста не знам, али сам га упознао, наравно, имао сам прилике са њим да седим и много после и око ових контаката када сам долазио у Зворник, али се то сводило на, ако се сретнемо, попијемо пиће, седнемо и мање је било разговора и колико сам разумео, да је и он једно време био ту нешто у штабу, а сада, какву је улогу обављао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упознали сте га како, као шта?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, упознао сам га у Зворнику, зато што је и он ту био, био је нешто у штабу, а шта је радио, коју улогу је обављао, не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви били командант?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: И у Малом Зворнику, не, не, ја сам већ када сам отишао. После када сам долазио да се бавим овим другим стварима, јер ја сам и даље био везан за Зворник, по томе што сам оснивао одборе Српске радикалне странке у Великом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га онда упознали?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, не знам тачно датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не док сте били ту?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Мислим да је то било у априлу, а сада, не знам тачан датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не оних десет дана док сте били ту?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него касније?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Тако, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у униформи, да ли је он био неко војно лице?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У униформи, у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он мештанин или није?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, па колико ја знам, није био мештанин ја сам тако чуо да је он из Сомбора или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју је он имао функцију, кажете нешто у штабу?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да, ја заиста не знам коју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где му је било радно место, где је седео?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Е то не знам, то не знам, јер они су се после преселили, ови у општину, јер је наравно, овај, Зворник после почео да функционише, а сада, шта је ко радио, коју је улогу обављао, не знам. Једино знам и највише сам у том, у том после периоду обављао контакте са Стевом Радићем, зато што је био начелник за привреду, колико се сећам и финансија, па је управо по овом питању, по ком сам ја требао да радим, са њим сам имао најчешће контаката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када сте виђали тог Павловића када долазите у Зворник?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Виђао сам Марка, не знам, и у Малом Зворнику смо седели неколико пута на пићу у хотелу «Језеро» и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, марта?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У Малом Зворнику, кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам, до када, до када?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, не знам, не знам, не знам који је то био период. Ја мислим да је то био април, мај 1992. године, али сигурно није пре ове акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате, када је била мобилизација проглашена?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У Зворнику, не, не знам, тај део не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има овде наредбе о општој мобилизацији 08. априла, да ли се сећате да је проглашено ратно стање?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је општина донела одлуку?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Знам да је сутрадан било, тај дан док је била акција или тај дан навече да је пуно људи стигло под униформом, да су почели да облаче униформе, задужили одела и дан иза, а сада ко је прогласио и како мобилизацију, заиста не знам, јер ипак је војска радила тада тај део посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватила да сте и Ви нека војска резервна?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја сам био резервиста који је имао чин десетара. Нисам ја био капетан или генерал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али рекосте да сте били командант штаба?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ма ови су мене, цивилни замолили да им ја помогнем у том вођењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Значи Брано Грујић и та група, рекао сам Вам сада, набројао, не сећам се свих имена. Они су мене тада замолили да ја будем са њима, јер смо се од раније знали, са неким сам се од њих знао од раније, везано за политичке активности и онда су ме они замолили да ја ето са њима будем ту у штабу, иако сам ја рекао, ја то најмање знам и ја вам нисам од неке помоћи, јер ја те људе не знам и не знам односе у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви познавали овог сведока «К» од раније?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, њега сам упознао тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кога сте знали од раније?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Знао сам само Брану од раније Грујића и то не много, површно онако, зато што смо тада, када ми организујемо, рецимо неки скуп Српске радикалне странке, позивали представнике Српске демократске странке на скуп и обрнуто, или ми одемо у Зворник, они дођу у Лозницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То пре рата?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Пре рата, да, пре сукоба. А овог «К» сам упознао тада на почетку тих сукоба, када сам уствари дошао тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неког додира са тим добровољцима када они дођу, кажете, одједном је кренуло да се пуни, како се они организују и коме се прикључују, да ли се прикључују?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, сви су углавном били тада када сам ја био, сви су се прикључивали војсци, углавном су били под командом војске. Е сада како и на који начин је Пеја командовао са том групом и како су се они прикључивали, то заиста не знам, јер они су били, затворе систем и нити је са њима имао ко комуникацију, нити је смео ко да им се приближи и да пита, како они и на који начин раде. Ја сам тако схватио то, а могуће да су они имали неке контакте са војском, а да ми то нисмо знали и то не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких организованих долазака тих добровољаца, организованог пријема?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да, дођу понеке групе организовано у том моменту са разних страна и ја се сећам само да је једна мања група дошла, тако да су се пријавили и тражили да се прикључе управо, да се наравно прикључе ту и да се организују и онда по ономе колико сам ја разумео, једна група је дошла била из Београда, из овог Центра за, али то је била мања група, а ови тамо који су се нашли већ у Зворнику, они су се углавном груписали према местима одакле су дошли. Значи, онај ко је дошао из Лознице, он је био сврстан у лозничку групу и обрнуто, онај ко је долазио из Београда или неког другог места, он је био сврстан у те групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су стизали, да ли сте виђали неке аутобусе или како је то било?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ма није то било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу нам неки оптужени да је њих примио, на пример Брано Грујић када су дошли, поздравили и тако. Да ли имате Ви такво неко сазнање?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Немам, у том моменту када сам ја био, ниједна велика група није дошла за коју би се могло рећи да ми је сада остала у сећању, па да кажем дошла група од педесет или сто људи, јер, кажем Вам, једина организована група која је била ту и која је дошла тако баш да се наметнула, била је ова коју је предводио Пеја, али они нису задуживали опрему, ништа, они су дошли већ са опремом. Сада, како су се они где опремали, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали додира, ту док сте били тај командант, са тим издавањем наоружања, опреме, униформи људима којима долазе на ратиште?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја не знам одакле то, али ми смо имали ту у «Алхосу» у приземљу смо имали и униформе и оружја и били су људи

задужени да то деле, а како је оружје ту стигло и са које стране, то заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А униформе и то?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Униформе и оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то се делило коме?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Делило се овима који дођу, резервисти, резервисти и евентуално ове групе које су дошле, јер група са којом сам ја био отишао, ја сам добио позив да се пријавим у касарну у Лозницу, па сам из Лознице као резервиста отишао у Мали Зворник и ту сам задужио опрему и наоружање и онда су ме пребацили у Велики Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неке ознаке на униформама у то време?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ми да, ознаке Југословенске армије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када је отишла?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Наравно, носили су људи и ознаке српске војске, најчешће на капе стављали кокарде и обележја на униформу, све је то било нормално и природно и људи су се по томе препознавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које су то јединице стављале кокарде?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па ја сам је први ставио, не знам, сви који су хтели, стављали су сви људи, јер то је било, то је био један од знакова распознавања. Мислим, ко се сећа тог периода зна да је 1990.-тих година почело на Кнез Михајловој да се продају и да је то био хит главни, ко је успео да се докопа неке кокарде или нешто да закачи себи на ревер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто после, шта се дешава када долазите?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја после све што бих Вам рекао после било би нетачно и било би на основу онога што сам ја чуо, зато ја не бих желео да коментаришем тај период мој, рад после тога се искључиво свео на ово повремено дружење или састајање са људима по некој политичкој или некој другој основи или приватној и по питању помоћи овима, овој групацији о којом сам Вам причао. Тако управо су ме истражитељи Хашког трибунала питали везано за то, зашто се појављује моје име тамо у мају, да сам у општини Зворник подигао нека средства на име смрти Милета Петровића. Па ја кажем, па то вам је управо то, значи погинуо, породица нема пара да га сахрани и онда ми наравно тамо где је погинуо идемо у општину да тражимо да помогне општина одређеним делом средстава да се обави тај чин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо овде један списак за исплату припадницима ТО Српске општине Зворник за април, па каже, Суботић Зоран од 07. до 30. априла, 23 дана. Да ли је ово Ваш потпис, да ли можете да погледате? Да ли сте Ви примили ту накнаду. То на крају.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Јесте, мој потпис је. Па, то је то, примио сам сигурно, рекао сам, ја сам тада отишао као, зато што сам добио салмонелу, па нисам могао да се појављујем на ратишту, али ја сам у априлу био тамо, дакле, логично је да сам примио вероватно накнаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте примали ту надокнаду?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: То је у то време радила општинска служба, начелник за привреду и финансије је био, ја мислим, колико се ја сећам у то време, Стево Радић. Сада ја не знам како су они и на који начин обезбеђивали та средства, јер у то заиста нисам улазио, нити ми је то било доступно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли нешто можете да нам кажете о овим догађајима која сам Вам прочитала, да ли сте чули нешто за то?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: За Челопек и за исељавање Козлука? Само из прича, као и обични грађани. Можда понекада и више од тога, али ја не бих желео ни на основу тога што сам ја чуо из приче, да говорим сада, препричавам неку другу причу. А сигурно је да сам знао можда мало више, чуо мало више од обичног грађанина, али што Вам неко исприча не значи да је аутоматски истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да нам кажете везано за оптужницу?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ништа, ја немам више ништа, једино уколико Ви имате нека питања да Вам дам одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само пар питања. Господине Суботићу, мени је остало нејасно, шта сте Ви радили до доласка Пеје, суштински, шта сте радили?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Суштински до доласка Пеје је било да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте учествовали у преговорима?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, нисам учествовао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта сте радили?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ни у једном преговору, јер људи који су тада преговарали, знали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта сте Ви конкретно радили?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па буквално ево шта сам радио: буквално је било да им помогнемо око те организације, јер они кажу, нас ови не слушају, ми смо ту домаћи сви, па људи који су били ту Срби, староседеоци, значи који су домицилни Срби, па каже, треба нам неко када некада хоћемо да урадимо да донесемо, да некога нешто натерамо да уради.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кога, кога?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Везано за те Србе који су били везани за вођење Српске општине у то време, како су звали Зворник, значи домицилни Срби. И онда сам им ја и тада рекао, ја рекох господо никога од вас не знам, како ја могу да, нити знам односе ко је ту шта радио, нити све. Они кажу, па управо нам такав и треба неко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Брана Грујић, Стева Радић, Јово Мијатовић и ови, они, не могу да натерају Србе у Зворнику да нешто раде, него довели Вас са стране?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Јесте, јесте, буквално отприлике је тако била прича. То је била суштина приче. И онда они мене одреде, ја кажем, господо, ја не могу да радим тај део посла, јер вас не знам и сто пута сам им то поновио. Каже, нема везе, док се ми не организујемо то ће после преузети

неко други, тако да је буквално моја улога је престала оног момента када је општина почела да функционише, а ја заиста не знам ни, мислим да није постојао ниједан састанак, а не сећам се више, на ком био ја као био и разрешен, нити је, не знам уопште ни ко је био после мене и да ли је уопште постојало то тело и ко га је именовано и на који начин.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И то је било једно од мојих питања, да ли знате ко Вас је наследио?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не знам заиста.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је биран место Вас?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Верујте да не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Нити је постојала иједна седница, да је била нека седница па да кажу, сада сте Ви разрешени, нисте више то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У ком својству сте Ви учествовали у борбама?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У својству војног обвезника, десетара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Десетара?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Војника обичног.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У којој, оној јединици са којом сте и дошли?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Наравно, наравно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А истовремено сте?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја сам управо био са.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И командант штаба ТО?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Али ми, знате како, ја сам осећао увек свог команданта Драгана овог Обреновића, јер ја сам ту и задужио униформу и све, јер ја сам управо са њим и са његовом јединицом био у тим борбама, са свим тим људима који су тада заједно са мном били мобилисани. И ми смо били управо изнад Зворника, не знам како се зове тај део и знам да је тај један био и повређен, рањен, не сећам се више његовог имена и да је неки био упао у неки канал, тога се сећам Добрић, да смо ишли после човека да га покушамо извући и то је била суштина приче и то је било брзо завршено, јер ми нисмо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, реците ми још ово, а шта сте Ви то чули како рекосте више од обичног грађанина? Чули смо овде, овде смо присутни били у овој судници, па не знам, хајде да сада не наводим неке проценте, али јако пуно сведока има амнезију, тоталну амнезију има на те догађаје, нити шта чули, нити шта видели.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Немам тоталну амнезију, али се не сећам многих имена и времена, верујте времена се не сећам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па Вас питам, шта сте Ви то чули, нема везе, шта сте Ви то чули, кажете, можда и више од обичног грађанина?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, ја Вам управо кажем, ја не желим да препричавам приче.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, реците нам само.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Мени се више причало због тога што сам ја чешће контактирао са Зворником, ја и сада одем често на тај правац, у тај Зворник, Пале и остало, јер је природно, имам тамо и сада доста пријатеља све до Сарајева и када год имам прилику, наравно сада немам, јер ни финансијски.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, не одговорите на моје питање.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Али у то време сам ја често тамо боравио, не често, условно кажем често, када је било потребе да се нешто уради, посебно сам често боравио у Малом Зворнику, јер сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро и шта Вам причају?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не одговорите нам на то.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, рекао сам, ја не желим да препричавам туђу причу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па не желите, али ја Вас питам и онда дужни сте све да нам кажете, ништа не смете прећутати, па када сам Вас питао шта сте Ви то чули више од обичног грађанина, без обзира што не желите да препричавате, реците нам?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Чуо сам за случај тадашњег министра и то ми је било чудно, овај, мислим да се зове Остојић, за информисање и тако, где су га, где га је једна група која, овај, пресрела на Снагову и да су га натерали, то ми је тада било препричавано, да пасе траву.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да пасе траву, чули смо мо то.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У војничком жаргону, да Вам не причам сада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То смо и ми чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо мислили везано за догађаје.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Него, да ли сте друго шта чули?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, за Козлук сам чуо да се исељавају, али заиста не знам ни ко је у томе учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који исељавају?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да се Козлук исељава, да Срби исељавају Козлук, исељава га ваљда општина Зворник, ко га исељава, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули зашто?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то било нешто чудно или је то било уобичајено да Срби исељавају неко село?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Откуд, знате, што се каже, ја нисам у том моменту тако размишљао. Ваљда су се тада у то време дешавала расељавања становништва са једне на другу локацију, тамо где су Муслимани држали већину, они су пресељавали Муслимане, тамо где су Срби они већином су пресељавали Србе, вероватно су на тај простор морали доселити Србе са неких других простора који је био протеран, како је, знате како, то је била тада ипак виша политика. Нисам ја био функционер Републике Српске да бих могао о томе да, тако да је, а што се тиче Дивича, никада ни реч нисам чуо, не знам чак ни када је, ни да ли је исељен, јер ја сам био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, долазите, кажете у Зворник често. Да ли чујете да има мртвих неких Муслимана негде затворених, убијаних, размењиваних, Батковић логор или тако нешто?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: То не, то заиста нисам чуо, али сам чуо да је једини мртви о коме смо ми чули, које знам да су мртви, о којима смо се ми бавили и који су били на нашој страни. Сада, у то време, мени ништа друго није било познато, а наравно, знате када је рат, боже мој, овај, увек има мртвих. Мене су чак звали неки у то време, сећам се на Кравици, тако да идем да видим где је био напад, тамо колико је било мртвих и све, што ми наравно није падало напамет да одем да гледам, јер ми је то било ружно и знам да је ова група која је у једном моменту била око мене, да су имали неки инцидент тамо изнад Зворника, то је исто било после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, не разумем, ми овде не судимо због борби, знате, него због страдалих цивила, а не због погинулих у борбама. Ја Вас питам за цивиле.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У моменту док сам ја тамо био, ја сам сигуран да ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви чујете да је неки цивил Муслиман страдао у граду негде, да су га затворили, већи број људи, да су расељавали становнике, да су размењивали?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја то стварно нисам чуо и сигуран сам да ови људи којима сам ја причао и са којима сам ја био у контакту, да не би тако нешто могли урадити. Ја се сећам, рецимо, да сам ја на иницијативу једног мог пријатеља, јер ме је он замолио уз тешку наравно муку, а то људи који су сада у Тузли могу сигурно посведочити, ако су живи, двојицу Муслимана исто тамо уз велики ризик, јер ме је он замолио, каже, тамо су негде затворени, хајде пробај да питаш да их ослободе, њихове породице зову. Не знам, ја сам са њима радио пре рата, они су ваљда држали, овај, јер се он бавио велепродајом, држао је неке продавнице и знам да се један од њих звао Бешић, а не знам како други и каже, хајде покушај да некако им помогнеш, да их извучеш и верујте, ја најпре сам са страхом уопште ишао да кажем, да проба он да их пусти, јер није ми било у том моменту лако радити било шта, без обзира да ли је онај коме хоћете да помогнете, био цивил или је био војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули Ви за неке затворе уопште у Босни за време рата, да су неки људи затворени?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: За затворе у Босни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја сам чуо само да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За логоре неке?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Затвор код Бијељине, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Батковић?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Батковић, само за тај сам затвор чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овај други, ниједан од затвора нисте чули?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, јер ја када сам био у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Босни целој ништа?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, па нисам ја био даље тамо, ја сам био само ту у Зворнику, ја сам био у Лозници после, рекао сам, на шта се своди моја улога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Једини затвор за који сам чуо је био Батковић, зато што сам, што смо, то сам у међувремену, у једном од тих сусрета имао контакта са једним човеком који је Хрват из Лознице и који ме молио да му помогнем око ослобађања његовог брата који је у Тузли био заробљен, па је био у том Батковићу, јер му је брат био полицајац у Лозници. Ето управо због тога сам чуо за Батковиће и тај, колико се сећам, се сада налази у Хагбургу, тај Зоран, његов брат. То су сви логори и сви затвори за које сам ја тамо чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви служили војску?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали неки чин у војсци?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Десетар, ракетна противавионска артиљерија, био сам десетар и управо због тога, пошто је то било у то време елитна јединица Југословенске армије, био сам на овим руским ракетама, увек када је мобилизација, увек први добијем позив.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете да нам објасните, како да одаберу Вас, да Ви будете у том штабу и да будете главни?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја мислим више због тога што сам раније неке од тих људи знао због ових политичких контаката, да је то управо било због тога, не због моје неке војне способности, јер ја нисам био војник стратег ни стручњак да бих ја могао некога да водим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, Ви сте учествовали као војник?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви себе ставили у ту улогу војника?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, нисам се ја ставио сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, то нам објасните како.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, рекао сам Вам, ја сам добио позив и отишао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, мислим, када сте дошли у Зворник па када сте примили улогу команданта штаба, а после, кажете, био сам војник, обичан војник. Е сада, како Ви сами себе стављате у ту улогу војника?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, ја сам од првог момента себе сматрао обичним војником, био сам увек војник и наравно и тада сам њима, они могу то да посведоче и њима сам тада рекао, ја не могу да, рекао сам им на шта се сводио мој рад, ја не могу да вас водим и да вам будем ту командант, јер ја нити вас знам, нити имам ја војне карактеристике, нити сам ја војни стратег и не могу то да радим, ја сам обичан, значи војник који је резервиста, задужио униформу, ставио се у одбрану или ставио се под команду војске којој припадам и ту се прича завршавала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја то Вас разумем, Ви то објашњавате.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја мислим, ја мислим да је то било искључиво због тог мог политичког рада, јер ја сам у то време био политички јак, активан и вероватно је то било због тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али Ви ћете разумети, пошто сте служили војску.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је неко командант и када хоће.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Он има.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Саслушајте па онда одговорите и када хоће да буде војник, он мора под нечију команду да дође, па Ви као командант одлазите у неку јединицу или у неку групу и кажете, ја нећу да будем командант, ви ћете да будете командант, ја сам код вас обичан војник. Да ли сте то?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Разумем Вас, разумео сам, сви смо ми и даље били под командом, колико сам ја разумео, рекао сам овог Драгана Обреновића где сам ја и задужио опрему. Он је био капетан тада и командир, командант тенковске јединице и капетан у тузланском корпусу, јер ја сам разумео да су и даље сви под његовом командом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, Ви сте се ставили под команду Драгана Обреновића, да ли сте непосредно или има неко ко је командир Вашег одељења, вода, чете, до Драгана Обреновића?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, био непосредно баш под његовим, био је још један испод њега који је био поручник по чину, али ја не сећам се сада имена, знам да је крупан био човек и да је био поручник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И ко је непосредно Вама рекао где ћете да будете распоређени, ко?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, тај, управо тај са, али ја не сећам се сада како се зове, вероватно има, поручник је био, то знам добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада интересује ме та молба, кажете, замолили су ме, како Вас замолише да Ви будете командант?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја сам уопште присуствовао тим састанцима и том састанку, управо због овог мог личног познанства које се одвијало пре сукоба у Зворнику и ја сам управо због тога дошао до тих просторија и до тих људи и уопште до разговора са њима, јер да ја пре тога нисам био политички ангажован, ја бих вероватно као и сви остали резервисти, само завршио у касарни, задужио униформу и отишао тамо где ми они који командују том јединицом, кажу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, Ви се после тога враћате у Србију и где боравите после?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У Лозници.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Лозници. Да ли преко Лознице долазе добровољци из Србије за Зворник, учествујете ли Ви у том, у тој активности и ако учествујете, да ли се сећате са којима сте контактирали, одакле су ти дошли и да ли некога од тих добровољаца познајете?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Добровољци су, колико ја знам, у том периоду долазили углавном из Београда и из Бубањ Потока, односно из Српске радикалне странке и ја сам у том моменту, нисам наравно никога знао и са многима, ни са једним, буквално нисам контактирао, сем са Вуковићем, јер је он и тада када је долазио, дошао код мене због тога што смо пре тога били, познавали смо се из рада политичког, страначког и ја верујете и сада да ме

питате колико је људи дошло са њим и када је он дошао и ког је то било датума, све што бих Вам рекао, било би погрешно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислите на Вуковић Мирослава из Чачка?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Мирослава, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какав он има надимак, знате ли?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Челе. Остали су ми сви били непознати, тада су људи ту пролазили, долазили, али нису се они више, мало се то овај људи директно и они који су долазили, иду преко странке, они евентуално сврате до странке да се евентуално поздраве са људима и то, а нисмо ми обављали никакве додатне ту послове за странку, јер они су се, колико сам ја био упознат, сви углавном у касарни Бубањ Поток облачили и све и ту долазили, ишли директно на ратиште, а то што сврате у Лозницу у странку, сврате по томе што неко некога познаје, па хоће ту да се задржи, попије кафу, све је то отприлике било то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Били сте у Лозници. Када сте се вратили, ја сам разумео да сте се вратили негде пред 01. маја или 01. маја?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, ја сам, мислите када сам из Зворника отишао у Лозницу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из Зворника, пошто је овај списак, ако сте рекли да је то Ваш потпис, каже 30. април.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Сада Вам ја кажем, ја се не сећам, јесте ја се не сећам тачног датума, али мислим да је максимално био, а може се и проверити у болници у Лозници, јер сам се тада пријавио као са салмонелом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислите да сте дошли пре 30.?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Сигурно пре, најкасније 15. да сам отишао, не сећам се тачног датума, али колико ме сећање служи, ту негде између, између 12. и 15.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, у мају, јуну, да ли сте били у Лозници?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У Лозници сам све време после.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли, рекли сте да сте чули за исељавање из Козлука.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А обзиром да се ради о једном већем броју људи који је прошао тим путем, па да ли знате нешто ближе око тог исељавања, да ли су ту били, зна ли се да су ту боравили, да је негде неко контактиран?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Све моје сазнање везано за Козлук и све сам то управо од Пеје и први пут и буквално и последњи, не знам ни када је то исељено, не бих се могао сетити ни ког датума сам ја са њим причао, када каже, данас ми, када сам ја у једном од тих контаката тражећи да се породици једног рањеног помогне, да му се обезбеди, да помогне и Акран са његовом групом да му се обезбеде она помагала за руке и ноге, јер је остао без десне руке и ноге, не на том ратишту, него на неком другом ратишту, око Задра тамо, па ми он каже, овај, пуна ми је глава, не могу сада о томе да мислим, данас имамо разговоре са овим хоцама око исељавања Козлука. То је све моје

сазнање везано за Зворник. Са овим људима заиста нисам о томе никада ни причао, нисам знао ни ко је у томе учествовао, ни на који начин су то радили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислио сам, када сте већ у Лозници, а то се дешава једним делом ту, па да сте и непосредно.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Нисам, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја накнадно чујем и то сада у Лозници када сам био на слави код кума, да је Видоје Петровић који је тада у том моменту био ваљда у СУП-у, да је он чак у то време и долазио као сведок, ја заиста немам појма да је уопште тада полиција из Лознице имала ту шта да ради и да су у томе учествовали и то ми је било чудно сазнање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да Вас је неко молио да се неко пусти, па да Ви ту нешто ургирате, па кажете, са страхом сам ишао тамо. Сада, нисам довољно добро разумео, да ли сте ишли у Зворник или на неко друго место са страхом?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: У Зворник, у «Алхос».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У «Алхос»?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, коме сте се обраћали тамо?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Пеји, Пеји сам се обратио и он ми је помогао ту двојицу су довели, ја не знам ни одакле су их довели и довели су их и ја сам их пребацио у Лозницу и они су имали још после тога још један инцидент за који ја опет нисам знао. Они су се вратили поново у Зворник да виде као шта им је са камионом, а ја их таман био ослободио, довео их у Лозницу код тог мог пријатеља, односно њиховог који ме је замолио и онда ме он опет моли, јао, каже, ова двојица отишли, лудаци, каже, отишли опет тамо, побиће их неко, иди молим те види поново, па сам поново ишао да их вратим и на крају смо захваљујући тадашњем једном командиру кога су звали Поп, полиција у Лозници, не знам тачно како му је име и презиме, успео да их замолим све да их пребаци до линије Мајевице, да их пребаци да људи оду у Тузлу да се врате. Ја се не сећам њихових имена, али они ако су живи, могу сигурно то да посведоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли имате нека ближа сазнања око тога, одакле су, да ли су били ту у «Алхосу» или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је почетак априла, мислим стварно.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Они су ту колико ја знам после из њихове приче, ја сам их ослободио па сам причао. Они су ту дошли, не знајући да су почели сукоби, ишли по банане ваљда у Скопље, где ли, па су ту налетели, како су налетели, сукоби већ почели, ови их заробили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је рекао да је дошао крајем марта.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Почетак априла у Зворнику, не знам који дан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро. А на питање тужиоца рекао је да је између 12. и 15. априла напустио Зворник. Међутим, ја сам записао овде, не знам да ли сам добро, да се са Марком Павловићем састао у мају месецу 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у мају, рекао је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И у мају, а где?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Можда и после.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А где?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: И у Великом Зворнику и у Малом.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте Ви долазили касније, после овог 12., 15., долазили сте у Зворник?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Долазио, али ја сам долазио више после политичким линијама.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро. А када сте Ви мобилисани тамо и дошли сте тамо где је био тај Обреновић, да ли је тај Обреновић био када сте Ви мобилисани или је дошао касније?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, он је баш био када сам ја мобилисан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је постојао гарнизон ЈНА у Зворнику?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Е не знам то стварно да ли је тада постојао гарнизон, он је нама и даље био надређени у Зворнику, а ја не знам заиста да ли је постојао гарнизон. Ја знам да су они имали неку организовану формацију у то време.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате, да ли је Обреновић радио ту у Зворнику или је дошао однекле?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Е то не знам. Он је нас сачекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тенковска, рекли сте нека тенковска јединица.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Тенковска јединица. Он је нас сачекао у Малом Зворнику и ми смо ту задужили опрему и он је био капетан по чину и ми смо после били све време са њим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То када је био Пеја тамо у «Алхосу» тамо, да ли је био неки затвор у «Алхосу»?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: И то сам чуо да је био затвор.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па Ви сте били тада ту?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Јер ја сам ове ослободио из затвора, али нисам никада ушао тамо и нисам никога видео заиста и то може свако и да каже сигурно и ко је био тамо у затвору.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али чули сте да је био?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Наравно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, ову двојицу сам ослободио управо из тог затвора.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је тај затвор постојао, само да расчистимо, да ли је тај затвор у «Алхосу» био када сте Ви били тада?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тада када је Пеја био?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Када је Пеја био? Па, они чим су дошли, они су, па рекао сам Вам, нико буквално није смео да се меша. Не знам ја да ли је у том моменту био, јер ја када сам био у «Алхосу» није постојао никакав затвор.

Наравно, није постојало ништа ни слично томе. Да ли је то и после био затвор, по ономе колико сам ја разумео, није ни после био затвор, нисам видео да ико има тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте те људе ослободили, када?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не сећам се тачно датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре одласка из Зворника или после?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: После, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да, када сам отишао из Зворника, ја сам из Лознице дошао да њега замолим да те пусти.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када су почели да долазе, рекли сте у Бубањ Потоку задужили опрему ови активисти Српске радикалне странке, када?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Исто су почели долазити, колико се ја сећам, после акције на Зворник, не пре.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико је дошло, отприлике?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Е то не знам, али сећам се сигурно, јер једина формација организована која је дошла пре акције је био Пеја и који је практично водио акције.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Ви сте рекли да сте почетком априла у Зворнику. Да ли знате, ко је Мирослав Богдановић?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Мирослав Богдановић?

НАТАША КАНДИЋ: Да, да ли се сећате то, савезни посланик је био?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Српске радикалне странке?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Заиста ми није познато, тада сигурно није био тамо када сам ја био, да ли је био после тога, не знам. Ја се њега и не сећам, тако да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате Војина Вучковића?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Војина Вучковића Жућу.

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја сам тамо упознао.

НАТАША КАНДИЋ: Е па он је овде када је сведочио, он нам је рекао да је 04. априла, да је он дошао са значи са савезним послаником Мирославом Богдановићем и да је са њима, да ли знате, ко је Зоран Ранкић?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Зоран?

НАТАША КАНДИЋ: Ранкић?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Зорана Ранкића знам из странке, из Београда.

НАТАША КАНДИЋ: Да су дошли на састанак са СДС око договора да дођу два аутобуса добровољаца Српске радикалне странке, значи 04. априла, значи управо у вези са.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Они су то независно од мене сигурно разговарали, преговарали, јер ја, овај, ја у томе сигурно нисам учествовао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате нешто?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Јер ја не знам ни тог Мирослава Богдановића, заиста га не знам. Можда је био члан странке, по имену га сигурно не знам, нисам никада.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али знате Ранкића и знате?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ранкића знам.

НАТАША КАНДИЋ: И Вучковића?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Вучковића нисам раније знао, Ранкића сам знао, Вучковића сам упознао у Зворнику. То је овај Жућа, да ли је тако?

НАТАША КАНДИЋ: Да. Да ли знате нешто о доласку та два аутобуса, значи пре 08. априла?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Пре акције на Зворник?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не знам, не знам то. Ја колико се сећам сем територијалаца, војске којој сам тада и ја припадао и те групе коју је предводио Пеја, Арканове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сада понављати, то смо чули.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, рекли сте нам да је, значи главна група и главну команду је имала та Пејина група, односно Српска добровољачка гарда.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли то значи да је Драган Обреновић и та тенковска јединица у борбама за Зворник била под командом мајора Пеје?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Немојте, какво је то питање сугестивно.

НАТАША КАНДИЋ: Питамо, па добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није добро, морате, да ли то значи, немојте, питајте, под ким је била команда.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, не морате одмах да правите драму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не одмах, али не можете тако питати, питање не сме да садржи одговор.

НАТАША КАНДИЋ: Знам судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити сме да се сугерише.

НАТАША КАНДИЋ: Нема потребе да губимо време, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда да знате, немојте такво питање постављати.

НАТАША КАНДИЋ: Мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја мислим, мислим да би тако требало да буде. Значи, немојте постављати питање које садржи одговор. Значи питање гласи, под ким је онда био тај Драган Обреновић, да ли је био под неким можда он, под неком вишом командом?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, под вишом војном командом сигурно, али ја не знам ко је био његова виша војна команда. Ја заиста у то, он је био нама тада врх, јер он је био командир те тенковске јединице и командант те касарне у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате сазнање да је још осим њега неко ту био њему командант?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или да је он некеме другом командовао?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том Пеји или неком?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не. Једини који је био испод њега и који је увек био са њим, практично тај један крупни, ја се не сећам заиста више презимена, је био тај поручник, а сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је испод њега?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Испод њега, јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Ја нисам разумела када сте Ви дошли, да ли је пре вас постојао тај Кризни штаб или је формиран тада? Да ли је био Пажин неки тамо?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: То је, пазите, сама чињеница да ту не постоји ни записник ни ништа око тог формирања, Вам све говори, значи да је то било једно расуло, вероватно по мом убеђењу, наравно не знам, то треба питати оне који су били пре тога у Зворнику, Брану и остале, да ли је постојао пре тога, али колико сам ја разумео, није, јер тада је било све неорганизовано. Ништа није званично урађено, никакав званичан документ, то се буквално свело на једну обичну, да тако кажем, причу, али знате, ратна дејства су била и људи су на неки начин покушавали да се организују. То је по мени била, тако сам ја разумео и улогу тог Кризног штаба и свега што се радило у том моменту у Зворнику.

НАТАША КАНДИЋ: Тужилац Вас је питао, шта је то одлучило да Ви као обичан резервиста будете предложени за тог команданта штаба, па сам ја из тога разумела да је реч о томе да сте Ви имали те политичке контакте.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Наравно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то преко Српске радикалне странке, да ли је то та политичка?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Јесте, јесте, ја сам у том моменту био врло активан члан Српске радикалне странке, јер је странка била у оснивању и ја сам био тада задужен за тај Мачвански округ и наравно, онда сам по некој тадашњој политици странке имао веома блиске односе са СДС и честе контакте. Онда смо у међувремену формирали странку и у Босни и тога се сигурно сви сећају, па сам и по том основу ишао после, наравно, што овима у том моменту из СДС и није баш одговарало, па смо оснивали одборе по тим селима Српске радикалне странке и странке у самом Зворнику.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте имали неку активност у односу на добровољце Српске радикалне странке који су били у општини Зворник, па у вези са њима, као на пример, Војин Вучковић, па не знам, неки други који су били, да ли Вас је то нешто политички обавезивало да имате неке контакте или?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, не, није, јер та активност везано за добровољце Српске радикалне странке је ишла из Београда из централе и из Бубањ Потока, тако да тај део, заиста нисам имао ингеренције, нити сам радио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате ко је радио директно на, знате ко је Зоран Дражиловић?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Зоран?

НАТАША КАНДИЋ: Дражиловић?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Чича, јел?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Знам, како да не, био је посланик са мном.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, ко је Срећко Радовановић?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Како да не, био је посланик са мном.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате ко је радио на том контакту са војском око Бијелог Потока око униформе, око организовања, око слања?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, у то време, колико сам ја разумео, у штабу, у странци је био Љубиша Петковић. Наравно, ја сам то из контаката у странци знао, нисам радио тај део, јер то није била моја надлежност. Ја сам углавном радио тај део тамо око западне Србије.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте виђали Ранкића у општини Зворник, у Зворнику?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Једном само.

НАТАША КАНДИЋ: Само једном?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Само једном, али ни тада нисам имао директне контакте, мислим директне контакте са њим сам имао у смислу да смо се поздравили и све се на томе завршило, никакав нисмо имали ни званичан састанак и све, а то може и да каже, нити сам ја, овај.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је он био борац тамо или је политички?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, он није био борац, ја га нисам видео. Можда после када сам ја отишао.

НАТАША КАНДИЋ: А Срећка Радовановића?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Срећко није био, ја га никада нисам видео у Зворнику, можда је био после мог доласка, али док сам ја био тамо, сигурно није.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја имам примедбу да се пуномоћницима оштећених дозвољавају ова питања која ама баш никакве везе немају са оптужницом, одузима нам се време и сва та питања се своде на политички обрачун са неком политичком партијом коју представља овај сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви колега?

АДВ. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Немам.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само једно питање, мислим да је нужно ради разјашњења. Тај такозвани Кризни штаб, да ли је то цивилни орган у општини Зворник?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Тада је све било војно, цивилни, а уствари је тада било све војно, сви смо са униформама.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Без обзира што сте носили униформе.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Тако смо га крстили, не знам, то је као био цивилни орган, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што сте Ви председник тог?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Да, да. Уствари је то све било, знате како, сви су тада носили униформе, не знам шта да Вам кажем. Ја не знам како је то уопште крштено, рекао сам, ту није постојао ни записник, ни неко тело

званично да је то неко определио и све, то је, сви су носили униформе и чекали када ће да пукне, када ће да почне да се пуца, ето то је била суштина приче и онда је морао неко као да постане ту, ако дође до тога да се нешто треба предузети, неке цивилне ингеренције да то води и зато се формирао тај штаб од људи који су у то време били истакнути грађани Српске заједнице у Лозници и који су водили на неки начин странку, које су у то време биле владајуће.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам то разумео. Моје питање је било баш управо у том правцу, да ли је тај такозвани Кризни штаб могао да одређује неку стратегију ослобађање Зворника или нека друга војна питања?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не, не, не, није сигурно. Ја сам управо одговорио на то питање, иако сам то и хашким истражитељима неколико пута поновио, да се нажалост и тај Кризни штаб, можда би било боље да се питао, тамо се није питао ништа и буквално, да не употребим неки тежи израз, питао, као моја мајка што никада није била у Зворнику. То је у моменту када је Пеја дошао са својом групом, нико се из тог Кризног штаба ништа није питао, не Кризног штаба, него уопште.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли то значи да Ви као такозвани командант тог Кризног штаба који немате никакве ингеренције поводом војних питања и сасвим природно да будете обичан војник и да имате свог команданта војног.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Јесте, имао сам свог војног команданта, ја сам рекао, то је био Драган Обреновић, ја сам задужио тамо униформу и био сам војни обвезник.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: То су моја питања, хвала.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, рекли сте Пеја командује тих десетак, колико дана и после Пеје када он одлази?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не знам, нисам ја тада био, не знам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете долазите, да ли сте чули, после?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, одмах је иза, одмах је иза тога, колико сам ја разумео, ја сам контактирао најчешће са Стевом Радићем, јер он је био начелник, рекао сам сада, за финансије и привреду, како се у том моменту звало, јер је формирана Српска општина Зворник, тако су је звали и он је био задужен за те контакте, за помоћ људима, за исплату дневница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, али за ово друго, за војна питања, за цивилну власт, одлази Пеја, да ли се формира нека војна или цивилна власт?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не знам то, то заиста не знам. То није било у мојој ингеренцији, нити знам, то је било после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни чули, ко је сада после Пеје остао ту да управља општином?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам само хтео, председнице, да замолим, показује ми Славковић да има нека питања, па да само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам разумео да се консултује са мном.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ја сам први пут на суду, па ми баш и није. Осим за прекршаје, никада ништа нисам одговарао.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само једно питање за сведока. Током поступка се помиње неки аутомобил црни «Цитроен», «Ајкула», са телефоном унутра. Пошто је сведок из Лознице, да ли му је познато ко је возио такав ауто, да ли му је познато везано за тај аутомобил?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Црни аутомобил «Ајкула», не знам заиста, после петнаест година да знам ко је који аутомобил возио, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да има телефон у то време?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Не знам, није ми познато.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Немам других питања.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове за долазак из Новог Сада?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Ако постоји могућност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, колико?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Јер ја сам дошао својим колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Вас кошта долазак и повратак?

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Па, онолико колико кошта гориво, ако Ви толико исплаћујете, то може бити једно двехиљаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове за долазак у суд и повратак у Нови Сад у износу од 2.000,00 динара, па

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ИСПЛАТИТИ сведоку тражене трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте били, можете да идете.

Сведок ЗОРАН СУБОТИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Господине Грујићу, Ваш бранилац је предложио овде сведока Матић, под бројем 12., Матић Перо, каже на околности заробљавања борбене групе од 12 наоружаних Муслимана на планини Врељак код Гуштера који су у оптужници представљени као недужно цивилно становништво, па је моје питање, да ли су, који су тих дванаест наоружаних Муслимана, да ли су то ови, значи да бисмо одлучили о предлогу, морамо знати, да ли су то Муслимани који, ови што су у Челопеку? Изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Један од тих дванаест је био, овде сведочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Према томе, због тога смо га баш и предложили да објасни, ко их је заробио, како их је заробио, да ли су били цивили или су били са пушкама и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, везано за њихов статус, да нису цивили, него да су ратни заробљеници, шта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никакви цивили, то су људи са пушкама заробљени, разумете, бар ја тако имам информацију, разумете и због тога смо и предложили да тај човек дође и да објасни, јер они овде сви су били цивили, нико није пушку носио, а неко је други убио 1.300 Срба у Зворнику. Не знам онда ко је убио 1.300 Срба у Зворнику, када су сви Муслимани били без пушака, сви су били цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо овде то у оптужници. Молим Вас да се ограничите на оно о чему ми расправљамо.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо, ја не могу више да се ограничим, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је на околност да тај човек није цивил, него да је ратни заробљеник, шта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо тако.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, извините, да појасним, не само тај човек, то је дванаест људи заробљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам којих дванаест.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: У борбеном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже један, један од њих.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Један од њих је био ту, али Ви, ја сам Вам говорио какве ми проблеме имамо. Ја не могу да одем тамо да причам са тим господином да питам, ко је тих дванаест, нити могу да добијем документ. Ви то можете, тужилац може, оштећени могу, а ми браниоци не можемо. Е зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам на шта мислите, шта можемо?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пе не можемо да одемо да проверимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да проверимо ово пре него што одлучимо?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како можемо да проверимо?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не можемо имена та да добијемо, знате, тих дванаест људи који су заробљени, који је догађај евидентиран у тим неким, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у тих дванаест има овај сведок, да ли то кажете?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, зна, вероватно, доћи ћемо до трага, јер ти су људи после представљени као заробљени цивили у Челопеку. И један је саслушан као сведок и третирасте га у оптужници као цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да утврдимо који му је статус када је тамо преживео то што је преживео, да ли је то. Хвала Вам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих само молио онда, који је тај сведок, пошто сте саслушали неколико сведока који су рекли да су били наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, вероватно је заштићен, они су сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, добро, па ако знају ко је тај, па онда да одмах отклонимо то, јесу ли били наоружани или нису.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Има их дванаест, дванаест комада, не један.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није дозвољено убијати ни заробљенике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо то ја и причам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али он каже да нема везе ништа са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То може само да промени квалификацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Саслушали смо сведоке који су објаснили да јесу били наоружани и рекли су чиме су били наоружани и ако се ради о тим сведоцима, да то потврде, ја мислим да је онда непотребан тај сведок. Ако има неко други и неке друге чињенице, онда хајде да се изјаснимо о том другом. Свакако да треба да се износи одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 99 цивили а три ратни заробљеници, онда шта је то? Нећемо сада да причамо о томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако се ради о тим сведоцима, ја се противим, а ако се ради о нечему другом, не могу да се изјасним, јер немам довољно чињеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У петак ће господин Грујић да каже.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Председнице могу само поводом овог? Ја не видим, не видим око, ми смо у овом поступку саслушали толико сведока који уопште, неки од њих немају уопште никакве везе, али смо саслушали да би ближе покушали да утврдимо истину. Ако имамо квалификацију тужиоца да се ради о злостављању цивила, а ми овде имамо, отпочетка говоримо да је било међу тим заточеним људима, било је ратних заробљеника који су учествовали у борбама, то је важна чињеница за оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо сада то да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Зашто би било потребно да се наведу имена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што није спорно да су биле борбе и да је било наоружаних Муслимана који су учествовали, због тога.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Али је, судија, али је спорна правна квалификација која је предмет овог поступка. Може да буде спорна, не кажем да је сада спорна, али може да буде спорна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада теоретисати да ли је дело ратни злочин против цивилног становништва ако има три ратна заробљеника.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, судија, ако то није важно у поступку, шта је чињенично стање и шта је правна квалификација, онда не знам шта је важно, онда је важно вероватно да ли су под притиском, да ли су неки од сведока потписали изјаву да не могу давати изјаве у Хагу против Шешеља и тако. Да ли је то битно у овом поступку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Наравно да није битно, али битан је чињенични опис, правна квалификација, тиме се бавимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није спорно, неки су и рекли да су били наоружани, да су имали оружје.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али, исто је дело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада о томе да говоримо, добро. Колико се зна, исто су заштићени и цивили и ратни заробљеници женевским конвенцијама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја само морам да кажем да неумесне су примедбе што се тиче оптужбе у том смислу да оптужба иде за тиме да прикаже другачије чињенично стање од онога које се показује изведеним доказима и да оптужба иде за тиме да прикаже да није било борби на подручју Зворника, ако се браниоци сећају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је управо и услов да буде сукоба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре неколико главних претреса оптужба је управо доставила писмене доказе да је било борби, где је било борби, ко је био, ко је учествовао са именима, бројчано и тако даље, тако да не видим разлога.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колега, зашто се Ви плашите те чињенице, зашто се плашите утврђивања овог доказа?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не плашимо се.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Зашто се противите онда овоме? Ви сте као тужилац дужни да једнаком пажњом учествујете у прибављању доказа који иду и пре и после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, нисте добили реч, колико се ја сећам. Колико се сећам, нисте добили реч.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ево, ја сам узео сам себи реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нећете моћи тако.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида и исти ће се наставити:

30. новембра 2007. године са почетком у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА